

ALS KATTEN VAN DE WERELD VERDWIJNEN

meulenhoff.nl

Genki Kawamura

*Als katten
van de wereld
verdwijnen*

Uit het Japans vertaald
door Luk Van Haute

MEULENHOF

De vertaler ontving voor deze vertaling een projectbeurs van het Vlaams Fonds voor de letteren

Eerste druk augustus 2019
Zevende druk april 2025

ISBN 978-90-896-8298-7
ISBN 978-94-023-1294-2 (e-book)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Sekai kara neko ga kieta nara*
Omslagontwerp: Pinta Grafische Producties
Omslagbeeld: © Clare Turlay Newberry
Vormgeving binnenwerk: Adriaan de Jonge

© 2012 Genki Kawamura. All rights reserved. Publication rights for this Dutch edition arranged through Kodansha Ltd., Tokyo
© 2019 Nederlandse vertaling Luk Van Haute en Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Als katten van de wereld verdwijnen.
Hoe zal deze wereld dan veranderen, en hoe anders
zal mijn leven zijn?
Als ik van de wereld verdwijn.
Zal op deze wereld dan zoals altijd een nieuwe dag
aanbreken, zonder dat er ook maar iets verandert?

Wat een dwaze, absurde ideeën, zul je misschien
denken.
Maar ik wil dat je me gelooft.
De gebeurtenissen die ik nu ga beschrijven, zijn me
de afgelopen week overkomen.
Het was een heel merkwaardige week.

En weldra ga ik dood.

Hoe is het zover gekomen?

Daarover wil ik nu schrijven.
Het wordt vast een lange brief.
Maar ik wil dat je geduldig tot het eind bij me blijft.

Dit is de eerste en meteen ook de laatste brief die ik
aan jou richt.

Ja, dit is mijn afscheidsbrief.

MAANDAG

De duivel kwam langs

Ik kwam niet eens aan ‘tien dingen die ik nog wil doen voor ik doodga’.

Lang geleden zag ik het in een film. De heldin zat vlak voor haar dood een lijstje van tien dingen te maken.

Maar zoiets is larie.

Of nee, larie wil ik het niet noemen, maar wat ze op dat lijstje schreef, stelde ongetwijfeld niet veel voor. Hè? Waarom denk ik dat, vraag je?

Tja, wat kan ik zeggen? Het is een beetje gênant, maar ik heb het zelf ook geprobeerd. Zo’n bucketlist van tien dingen maken dus.

Dat gebeurde zeven dagen geleden.

Hoewel ik al een hele poos sukkelde met een verkoudheid die steeds erger werd, deed ik toch iedere dag mijn werk als postbode. Ik had een lichte maar hardnekkige koorts en een brandende pijn in mijn rechterslaap. Ik behielp me met geneesmiddelen zonder voorschrift (zoals je weet heb ik een hekel aan dokters), maar toen het na twee weken nog al-

tijd niet beter was, besloot ik toch maar op consultatie te gaan.

Toen bleek dat het geen verkoudheid was.

Hersentumor. Graad IV.

Zo luidde de diagnose van de arts. Hij zei dat ik nog hooguit een half jaar te leven had, en zelfs een week was niet gegarandeerd. Radiotherapie, chemotherapie, palliatieve zorg, de arts legde me allerlei opties voor. Maar dat drong helemaal niet tot me door.

Toen ik klein was, ging ik in de zomervakantie naar het zwembad. Ik dook meteen het blauwe, koude water in. Een plons. Bubbels. Mijn lichaam zonk. 'Doe eerst netjes je opwarmingsoefeningen,' riep mijn moeder nog. Maar onder water klonk haar stem gesmoord en ik hoorde haar niet goed. De volkomen vergeten herinnering aan dat geluid was ineens weer springlevend.

De lange medische testen waren achter de rug.

Zodra de arts stopte met praten, liet ik mijn tas op de grond vallen en liep wankelend de kamer uit. De arts probeerde me terug te roepen, maar ik luisterde al niet meer. 'Aaaah' gillend rende ik het ziekenhuis uit, botste tegen voorbijgangers aan, viel neer, krabbelde weer overeind, en rende maar door, met wapperende ledematen, een hoopje ellende. Bij de voet van een brug gekomen, kon ik niet meer. Snikkend sleepte ik me voort... Nee, dat is gelogen.

Op zulke momenten zijn mensen verrassend kalm. Mijn allereerste gedachte was: nog één stempeltje van de massagesalon in mijn buurt en ik had mijn klantenkaart kunnen inruilen voor een gratis beurt. En ook: ik heb juist een hele voorraad toilet papier en wasmiddel gekocht. Dergelijke banale dingen waren het.

Maar toen sloeg het verdriet toe.

Ik was nog maar dertig. Oké, ik leefde al langer dan Jimi Hendrix of Basquiat, maar toch had ik het gevoel dat ik nog dingen te doen had. Dingen die alleen ik voor deze wereld kon doen. Die moesten er zeker zijn.

Niet dat ik ook maar iets van dien aard kon bedenken terwijl ik daar verweesd voortliep. Voor het station stonden twee jongelui met een akoestische gitaar uit volle borst te zingen.

Ooit komt aan het leven een eind. Dus tot die laatste dag komt, moet je volop doen, doen, doen, wat je graag wilt doen.

Zo ga je de dag van morgen tegemoet.

Idioten. Dat is nu wat ze een gebrek aan verbeeldingskracht noemen. Blijven jullie maar lekker jullie hele leven zingen voor het station.

Ik kon mijn ergernis niet bedwingen en tegelijk voelde ik een overweldigende hulpeloosheid. Ik wist niet wat ik moest beginnen. Ik deed er lang over om naar mijn flat terug te keren. Met galmende voetstappen ging ik de trap op, duwde de flinterdunne deur open en op het moment dat ik mijn kleine kamer zag, kreeg de wanhoop me dan toch eindelijk te pakken. Het werd me letterlijk zwart voor de ogen en ik zakte in elkaar.

Ik werd wakker in de hal. Hoe lang had ik daar gelegen?

Voor me zag ik een ronde massa, een mengeling van wit, zwart en grijs. Die massa riep 'miauw'. Ik focuste mijn blik. Het was de kat.

Het was mijn geliefde kat. We woonden al vier jaar samen, met z'n tweetjes.

De kat kwam dichterbij me toe. Hij liet nogmaals een bezorgd 'miauw' horen. Voorlopig was ik nog niet dood blijkbaar. Ik richtte me op. Ik had koorts en hoofdpijn, zoals steeds. De ziekte was echt. 'Aangenaam!'

Een bijzonder vrolijke stem weerklonk uit de kamer. Daar stond ik.

Of nee, ik was hier, dus correct gezegd was het iemand anders in mijn gedaante.

Meteen schoot me het woord 'dubbelganger' te binnen. Het stond in een boek dat ik lang geleden las.

Iets over een 'andere ik', die verscheen vlak voor je dood. Had ik dan toch mijn verstand verloren, of kwamen ze me nu al halen? Ik dreigde weer het bewustzijn te verliezen, maar ik wist toch weerstand te bieden en dwong mezelf de situatie onder ogen te zien.

'Eh... En u bent?'

'Wie dacht je?'

'Hm... De engel des doods?'

'Bijna!'

'Bijna?'

'Ik ben de duivel!'

'De duivel?'

'Ja, de duivel!'

En zo verscheen de duivel (erg luchthartig) ten tonele. Heb jij ooit de duivel gezien?

Ik wel dus.

De echte duivel had geen zwart gezicht, en evenmin een puntige staart. En een vork droeg hij al helemaal niet. De duivel had mijn gedaante aangenomen. De duivel was in feite mijn dubbelganger!

Het was niet eenvoudig de situatie zomaar te aanvaarden, maar ik besloot toch inschikkelijk te zijn en me erbij neer te leggen dat een wel zeer opgeruimde duivel hier voor mij was verschenen.

Nu ik de duivel eens goed bekeek, zag ik dat hij weliswaar exact hetzelfde gezicht en postuur had als ik,

maar heel andere kleren droeg. Zelf droeg ik in principe alleen witte en zwarte kleren. Zwarte broek, wit hemd, zwarte cardigan. Dat soort monotone man was ik. Mijn moeder maakte zich daar vroeger boos over. 'Je hebt alweer dezelfde kleren gekocht,' zei ze dan. Maar ik greep nu eenmaal altijd naar dezelfde kleren.

De duivel van zijn kant zag er opzichtig uit. Geel alohashirt met afbeeldingen van palmbomen en Amerikaanse auto's, en een korte broek. Op zijn hoofd zat een omhooggeschoven zonnebril. Hoewel het buiten nog behoorlijk koud was, ging hij helemaal voor een zomerse look.

Ik voelde een onbeschrijfelijke ergernis groeien, maar toen begon de duivel te praten.

'En, wat ben je van plan?'

'Hè?'

'Je hebt niet lang meer, toch? Te leven, bedoel ik.'

'Eh, nee.'

'Wat ga je doen?'

'Tja, ik dacht alvast aan "tien dingen die ik nog wil doen voor ik doodga".'

'Ga weg. Zoals in die film?'

'Eh, ja.'

'Zoiets gênants wil je dus gaan doen?'

'Geen goed idee dus...'

'Ik vind het maar niets. Nou ja, het gebeurt wel vaker, hoor, dat soort dingen. Lui die zeggen: voor ik dood-

ga, doe ik alles wat ik maar wil! Het is een fase waar iedereen één keer doorheen moet... Niet dat er een tweede keer is, natuurlijk!

In zijn eentje schuddebuikte de duivel van het lachen.

‘Ik zie niet in wat daar zo grappig aan is...’

‘Nee, vast niet. Daar heb je gelijk in. Maar wie niet waagt, die niet wint. Maak maar snel zo’n lijstje!’

En zo schreef ik op een wit papier: ‘Tien dingen die ik nog wil doen voor ik doodga.’

Ik ging binnenkort dood. Waar was ik eigenlijk mee bezig? Ik voelde me zo verdrietig, radeloos en belachelijk dat mijn hoofd tijdens het schrijven in de war raakte. En toch, terwijl ik de duivel, die over mijn schouder kwam gluren, afweerde en terwijl mijn kat meermaals op het papier kwam staan (net als alle katten ter wereld is ook mijn kat dol op papiervezels), slaagde ik er op de een of andere manier in een lijst op te schrijven van ‘tien dingen die ik nog wil doen voor ik doodga.’

- 1 Uit een jet springen en skydiven
- 2 De Everest beklimmen
- 3 In een Ferrari over de autobahn scheuren
- 4 Deelnemen aan een driedaags eetfestijn zoals het legendarische banket van Mantsjoe Han
- 5 Op een Gundam rijden
- 6 In het midden van de wereld mijn liefde uit-

schreeuwen, zoals in de gelijknamige bestseller.

- 7 Een date met prinses Nausicaä
- 8 Bij het omslaan van een straathoek tegen een mooi meisje met een kop koffie aan botsen en daaruit een romance laten openbloeien
- 9 Schuilend voor de gietende regen het oudere klasgenootje terugzien op wie ik ooit een crush had die niet wederzijds was
- 10 Verliefd zijn...

‘Wat moet dit voorstellen?’

‘Tja, nou.’

‘Je bent toch geen puber! Ik ben beschaamd in jouw plaats!’

‘... Sorry.’

Bedroevend. Na al dat gepieker was dit het resultaat. Was het mijn verbeelding of bleef ook mijn kat van ontsteltenis op een afstand?

Ik was ontmoedigd, maar de duivel gaf me een schouderklopje en zei: ‘Hm, nou goed, laten we dan alvast beginnen met dat skydiven. Haal vlug het spaargeld van je rekening en op naar de luchthaven!’

En zo zat ik twee uur later in een jet, op drieduizend meter boven de grond.

‘Oké, daar ga je dan!’

Aangepord door de opgewekte stem van de duivel, sprong ik uit de hemel naar beneden.

Ja, dit was mijn droom. De blauwe lucht die zich voor mijn ogen openspreidde. De majestueuze wolken. De horizon die zich eindeloos uitstreckte. Toen ik vanuit het luchtruim de aarde zag, werden al mijn waardeoordelen ondersteboven gegoooid. Ik vergat de kleinigheden van alledag en genoot met volle teugen van het leven op deze aardbol.

Zo heeft iemand het ooit verwoord. Maar het was niets van dat alles.

Nog voor ik naar beneden sprong, had ik er al genoeg van. Het was koud. Het was hoog. Het was eng. Waarom deden mensen zichzelf zoiets aan? Was dit wat ik wilde? Dat waren de warrige gedachten die tijdens mijn sprong door me heen gingen. En toen werd het me weer letterlijk zwart voor de ogen.

Toen ik weer bij bewustzijn kwam, lag ik thuis in bed.

Opnieuw werd ik gewekt door het gemiauw van de kat. Zodra ik overeind kwam, voelde ik als steeds die brandende hoofdpijn. Was het dan toch geen droom?

‘Echt, doe me een lol.’

Aloha (ik nam me stilletjes voor de duivel voortaan zo te noemen) zat naast me.

‘Sorry voor de last.’

‘Je was er bijna aan, man... Ook al ga je er binnenkort hoe dan ook aan!’

Aloha lachte andermaal in zijn eentje.

Ik pakte zwijgend de kat in mijn armen. Hij was warm en zacht. Dat donzige gevoel. Normaal omhelsde ik hem zonder er verder bij stil te staan, maar nu dacht ik: dit is leven.

‘Eigenlijk... zijn er niet zo veel dingen die ik nog wil doen voor ik doodga.’

‘O nee?’

‘In elk geval geen tien. En als er al dingen zijn, gaat het om onbenulligheden.’

‘Hm, wellicht, ja.’

‘Maar zeg eens, hoe zit dat met jou?’

‘Met mij?’

‘Waarom ben jij hier? Ik bedoel: wat kom je hier doen?’

Daarop lachte Aloha onheilspellend.

‘Wil je dat weten? Tja, zal ik het je dan maar vertellen?’

‘Eh, een ogenblikje.’

Overweldigd door de plotselinge verandering in Aloha's gelaatsuitdrukking deinsde ik terug. Ik had een slecht voorgevoel. Er loerde gevaar. Zo schreeuwde mijn instinct uit.

‘Wat is er?’ vroeg Aloha.

Langzaam haalde ik een keer diep adem om mijn hartslag onder controle te krijgen. Geen probleem.

Luisteren alleen kon geen kwaad.

‘Niets, alles oké. Vertel maar.’

‘Het zit zo... Je gaat morgen dood.’

‘Hè!?’

‘Morgen ga je dood. Ik kom je daarvan op de hoogte stellen.’

Ik was zo geschokt dat ik geen woord meer kon uitbrengen. En die schok werd op de hielen gezeten door een diepe wanhoop. Alle kracht verdween uit mijn lijf en mijn knieën knikten.

Toen hij me zo zag, begon Aloha weer vrolijk te praten.

‘Kom nou, de moed niet verliezen, man. Ik bied je een grote kans!’

‘... Een grote kans?’

‘Je wilt toch niet zomaar doodgaan?’

‘Nee, ik wil leven, natuurlijk. Als dat kan tenminste.’ Aloha ging ogenblikkelijk voort.

‘Er is een manier.’

‘Een manier?’

‘Of misschien moet ik het een tovertruc noemen. Ik kan je levenstijd rekken.’

‘Echt waar?’

‘Er is wel een voorwaarde. In deze wereld moet namelijk een grondregel gerespecteerd worden.’

‘En die is?’

‘Om iets te winnen, moet je iets verliezen.’

‘... Wat moet ik dan doen?’

‘Het is niet echt moeilijk. Je sluit gewoon een eenvoudige deal met me.’

‘Een deal?’

‘Jij laat één ding van deze wereld verdwijnen. En in ruil kun je een dag extra leven winnen.’

Het was een ongelooflijk voorstel, dat helemaal uit de lucht kwam vallen.

Ik stond dan wel op het punt te sterven, zo gek was ik nog niet. Om te beginnen: waar haalde die Aloha het recht vandaan om zulke zaken toe te staan?

‘Waar ik het recht vandaan haal, vraag je je af?’

‘Wat? Nee, nee...’

Was deze vent dan toch de duivel? Kon hij gedachten lezen?

‘Gedachten lezen is een koud kunstje, hoor. Ik ben nu eenmaal de duivel.’

‘Hm...’

‘Je hebt geen tijd te verliezen, dus zou je me niet zoetsjesaan geloven? De deal is echt!’

‘Als hij echt is, des te beter, maar...’

‘Goed, ik zal je uitleggen hoe deze deal tot stand is gekomen. Je lijkt me immers nog steeds niet te geloven,’ zei Aloha en hij stak van wal. ‘Ken je het boek *Genesis*?’

‘Uit de Bijbel? Dat ken ik, maar ik heb het niet gelezen.’

‘O, oké... Als je het had gelezen, had je me heel wat tijd kunnen besparen.’

‘Sorry.’

‘Maar goed, ik zal het je in het kort uitleggen: God schiep de wereld in zeven dagen.’

‘Heb ik weleens gehoord, ja.’

‘Om te beginnen: de eerste dag. De wereld was donker, weet je wel. Dus zorgde God voor licht, zodat er een onderscheid kwam tussen dag en nacht. Goed, de tweede dag. God maakte de hemel. En op de derde dag maakte hij de aarde. De schepping dus! En zo ontstond de zee en ontkiemden er planten.’

‘Indrukwekkend.’

‘Precies! En op de vierde dag schiep hij de zon en de maan en de sterren, de geboorte van het heelal! Op de vijfde dag was het de beurt aan de vissen en de vogels, en op de zesde dag aan de wilde dieren en het vee. Tot slot schiep God “de mens” naar zijn evenbeeld. Eindelijk verscheen de mens ten tonele!’

‘De schepping van hemel en aarde, de geboorte van het heelal, en dan de mens ten tonele dus. En de zevende dag?’

‘De zevende dag rustte hij! God of niet, daar was hij wel aan toe.’

‘Dat is dus de zondag, hè?’

‘Inderdaad. Is het niet geweldig? In zeven dagen kreeg hij dat allemaal voor elkaar. God is fenomenaal. Echt waar, respect!’

Naar mijn gevoel ging het hier om iets wat uitdrukkingen als ‘respect’ oversteeg... Maar goed, ik luisterde naar het vervolg.

‘Nou, de eerste mens die hij schiep was een man, Adam genaamd. Maar een man alleen zou zich wel eenzaam voelen, dacht hij, en dus schiep hij uit een rib van Adam een vrouw, Eva genaamd. Die twee hadden echter zo’n luilekkerleven, dat ik God benaderde met een verzoek. Of ik hen in de verleiding mocht brengen om van die appels te eten.’

‘Die appels?’

‘Ja, in de Tuin van Eden, waar ze woonden, mochten ze alles eten en alles doen wat ze maar wilden. Bovendien werden ze nooit ouder en waren ze onsterfelijk. Maar er was één ding dat voor de twee verboden was. En dat was appels eten van “de boom van de kennis van goed en kwaad”.’

‘Oké.’

‘Dus bracht ik hen in de verleiding, en ze aten ervan!’

‘Wat smerig. Je deed je naam van duivel alle eer aan.’

‘Ach wat. Zo werden Adam en Eva dus verjaagd uit het paradijs. De mens was niet langer onsterfelijk en dat was het begin van een onvoorstelbare geschiedenis van twisten en plunderingen.’

‘Dankzij de duivel, hè.’

‘Ach, zo veel stelde het niet voor. Ondertussen stuurde God zijn eigen zoon, Jezus dus, naar de aarde. Maar ook dat zette de mens niet aan tot bezinning. Uiteindelijk brachten ze Jezus om het leven...’

‘Dat stuk is me bekend.’

‘Daarna ging de mens maar door met zomaar van al-

les te maken. Vooral spullen waarvan niemand wist of ze nu nodig waren of niet. Het was eindeloos.'

'Oké.'

'Dus kwam ik met een voorstel, aan God. Ik vroeg of ik mocht neerdalen op aarde, om mensen tot een beslissing te dwingen over wat nodig was en wat niet. Zo maakte ik een afspraak met God. Als een mens iets liet verdwijnen, zou ik in ruil zijn leven met een dag verlengen. Dat recht heb ik verkregen. En sindsdien ben ik overal op zoek gegaan. Naar geschikte partners voor een deal, bedoel ik. Ik heb tot nu toe een deal gesloten met mensen van allerlei slag. Tussen haakjes: jij bent nummer 108!'

'Nummer 108?'

'Ja! Verrassend weinig, vind je niet? Maar honderdacht mensen in de hele wereld. Jij hebt waanzinnig veel geluk. Want gewoon door iets van de wereld te laten verdwijnen, kun je je leven met een dag verlengen. Mooi, toch?'

Dit plotselinge voorstel was te absurd voor woorden. Het leek wel een campagne in een programma voor teleshoppen. Met zo'n eenvoudige deal mijn leven verlengen, dat kon toch niet? Maar of ik het nu geloofde of niet, ik moest de gok wel wagen. Ik ging hoe dan ook dood. Ik had geen keus.

Ik probeerde de situatie waarin ik me nu bevond eens goed te overzien.

Door iets van de wereld te laten verdwijnen, kon ik een extra dag leven krijgen.

Met dertig dingen kwam ik aan een maand. Driehonderdvijfenzestig dingen was een jaar.

Eigenlijk was het een eenvoudige deal. De wereld liep over van de nutteloze prullen. De peterselie op een rijstomelet, de tissues die ze uitdelen voor het station, de vuistdikke handleidingen voor huishoudelijke apparaten, de zaadjes in een watermeloen. Even nadenken en het ene na het andere overbodige ding viel me te binnen. Als ik ze netjes op een rijtje zette, kwam ik vast aan een of twee miljoen die elk moment weg mochten.

Gesteld dat mijn levensduur zeventig jaar was, dan had ik nog veertig jaar te gaan.

Als ik dus veertienduizend zeshonderd dingen liet verdwijnen, zou mijn levensverwachting niet veranderen. En wie weet, als ik maar bleef doorgaan met spullen verwijderen, kon ik blijven leven tot mijn honderdste of mijn tweehonderdste.

Zoals Aloha zei, had de mens tienduizenden jaren lang allerlei rommel geproduceerd. Als er iets verdween, had niemand daar last van. Integendeel: de wereld zou simpeler worden en iedereen zou me dankbaar zijn.

Trouwens, ook mijn beroep van postbode stond op verdwijnen. De dag dat brieven en postkaarten er niet meer waren, zat er wellicht spoedig aan te ko-